

Водитељ: Браћо Срби и сестре Српкиње, добро вече и добро дошли. Изузетно ми је драго што је једна књига ове вечери окупила толики број наших суграђана на једном месту. Последњих шест година мени лично, а чини ми се и већини вас, биле су у исто време и никад брже али и никад спорије. Од тих шест година, посебно издвајамо последње три. Човек који је најзаслужнији за ово вечерашње окупљање, човек који је заслужан не само за ово вечерас него и за многа друга окупљања, како у прошлости тако, надам се, и у будућности, али и зато да се Србија представи у неком бољем и лепшем светлу, и који је заслужан што Српска радикална странка има све већи број присталица, могу слободно казати највећи војвода, др Војислав Шешељ, није вечерас са нама. А сви добро знамо разлог због којег он није овде. Разлог се зове хашки затвор, или хашки казамат или хашки суд. Ја не бих употребила ниједну од ове три именице. То је једна вештачка мутирана творевина, која на најгори могући начин уништава не само појединце већ читав један народ годинама уназад, а првенствено српски народ.

Доктор Војислав Шешељ је у књизи „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ то на најбољи могући начин представио али и њихову немоћ. Ова књига јесте обимна и наизглед тешка али сваком правом Србину и правом српском радикалу лака и срцу драга.

Зато ћу вас замолити да поздравите и наше вечерашње госте. Поздравимо најпре генерала Божидара Делића, затим ту су народни посланик и председник Шумадијског округа госпођица Наташа Јовановић, Вјерица Радета, народни посланик и члан одбора за одбрану др Војислава Шешеља, Љубомир Краговић, народни посланик и председник одбора Српске радикалне странке за Косово и Метохију, народни посланик проф. др Милета Поскурица, професор др Каловић, редовни професор Правног факултета у Крагујевцу, затим народни посланик Сулејман Спахо, Момир Лазић књижевник, народни посланик и председник Поморавског округа, господин Зоран Антић, новинар и публициста Душан Марић, и народни посланик и председник општинског одбора Српске радикалне странке Лапово господин Златко Лазић, а поздрављам и наше остале госте. Наравно, какав бих ја радикал била када не бих искористила ову прилику и ово окупљање да кажем присталица Српске радикалне странке има у све већем броју. Даће Бог да једног дана радикали и овде победе па ће се решавати прави приоритети Лапова а не неки вештачки и измишљени, мада се ни они не решавају. Замолићу вас да поздравите и наше госте, посланике Српске радикалне странке господина Радоша Илића, Зорана Думића, Срету Перића, Бранислава Јанковића, као и чланове Шумадијског окружног одбора Српске радикалне странке. Вечерас вам се први обраћа, народни посланик и председник општинског одбора Српске радикалне странке господин Златко Радић.

Златко Радић: Браћо Срби и сестре Српкиње, драги моји Лаповчани, помоз Бог. Хвала вам на оволикој посети. Имали сте разлога да дођете, јер је у питању књига једног изузетног човека, који види даље и ради боље од свих нас. Хтео бих, као домаћин, у ваше и своје име да поздравим следеће наше говорнике. Посебно желим да најјачим аплаузом поздравимо ђенерала Божидара Делића, хвала вам ђенерале што сте вечерас са нама, на промоцији књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. У овом сведочењу војвода Шешељ је показао како се правилно и мудро, употребом огромног правног знања и огромног политичког искуства сви елементи хашке оптужнице руше као куле од карата. Изузетно прецизно и уверљиво сведочење војводе Шешеља у случају Слободана Милошевића, било је нешто што до тада нису могли да чују не само домаћа и међународна стручна јавност већ и саме судије, па је, очигледно несигуран, уздрман и тужилац Најс. Др Шешељ је недвосмислено изјавио да је Велика Србија окосница политичког деловања Српске радикалне странке, и да је спреман да и животом плати непоколебљивост својих уверења. Управо тим делом сведочења, др Војислав Шешељ је у потпуности амнестирао Слободана Милошевића и тадашњу званичну политику Савезне Републике Југославије и Републике Србије, а тиме и окосницу оптужнице за геноцид и етничко чишћење, које је наводно организовао државни апарат у тандему са Слободаном Милошевићем. Био је непремостива препрека настојањима тужиоца Најса.

Данас, после убиства Слободана Милошевића у Хагу, као и неколико година уназад, на политичкој сцени су медијски фаворизоване такозване проевропске снаге, либералне демократе, евроатлански гаулајтери свих категорија, заштитници свега и свачега само не српског народа, једноставније речено србомрски. И зато се данас, као никад до сада, мора истаћи да је одбрана националних интереса наш најобухватнији и најприоритетнији политички задатак, што пркосно и сада поручује др Војислав Шешељ из Хага, ноћна мора инквизитора...Морамо учинити све да народу предочимо значај циљева за које се залажемо и опасност коју са собом носи евентуални повратак на политичку сцену оних које нам је западна алијанса наметнула. Искрено мислим да је овај скуп и све што будемо широм Србије причали, један важан корак ка овом циљу,

Војводи Шешељ, ја имам троје деце и даће Бог да их имам још, али и моја деца и деца моје деце морају да знају које су границе Србије Карлобаг, Огулин, Карловац, Вировитица. Живео војвода Шешељ. Живела велика јединствена Велика Србија.

Зоран Антић: Даме и господо, браћо и сестре, поштовани грађани Лапова, част ми је што сам вечерас са вама у овој препуној сали, а искрено се надам да ћемо ускоро сви бити у прилици да реализујемо програм Српске радикалне странке, пре свега једну српску државу за коју се борио Војислав Шешељ и због које је свих ових година у Хагу. Три године откако је отишао, а процес још увек није кренуо. Сведочење Војислава Шешеља никога није, у сваком случају, оставило равнодушним, ни политичке противнике, ни политичке истомишљенике, ни патриоте и родољубе. Показало се да у нашем времену, у времену које је пред нама, у искушењима која нас чекају, морамо, пре свега, да следимо и пратимо све оно што нам је говорио др Војислав Шешељ одлазећи у Хаг. Желео бих да кажем да, без обзира на све оно што нам се дешавало у претходном периоду, нада још увек постоји, нада за српску државу а то је и др Војислав Шешељ, из Хага, показао свим српским патриотама. Својим сведочењем др Шешељ није поштедео велике светске моћнике, није дозволио да буду амнестирани одговорности за све оно што се дешавало на просторима бивше Југославије. Уколико би смо у једној реченици покушали да дефинишемо његово сведочење и идеју ове књиге коју данас представљамо, могли би рећи да ова књига представља генезу узрока распада бивше Југославије. Др Шешељ је објаснио због чега је вођен рат на просторима како Босне и Хрватске, тако и Косова. У књизи можете да нађете обиље података и чињенице које указују да није било великосрпског хегемонизма, да није било никаквог заједничког злочиначког пројекта за који оптужују све наше политичаре који су сада у Хагу. Својим сведочењем у Хагу, др Војислав Шешељ сасвим сигурно је одбранио све српске патриоте, али је направио илузију на „добронамерност“ светских моћника, оголивиши и показавши да је, пре свега, интерес великих сила у питању. Указао је да, у контакту са међународном јавношћу, морамо много више рачуна да водимо о својим интересима а не да се бавимо слепом послушношћу.

Што се тиче саме идеје Велике Србије, нема сумње да је др Војислав Шешељ свестан колико је то велика идеја, и да захтева и велике жртве, што је он доказао својим одласком у Хаг. Што се нас тиче, ми морамо много више него до сада да порадимо на томе да реализујемо све оно што стоји у програму Српске радикалне странке, да се изборимо против ове досове владе, да оборимо ову досову владу која је неспособна и корумпирана, да се изборимо за бољи стандард грађана.

Сулејман Спахо: Даме и господо, браћо и сестре, данас неће бити лако у овој сали, зато се и поносим што сам радикал. Цео свет је имао прилику да чује др Војислава Шешеља како својим брилијантним сведочењем у корист Слободана Милошевића брани њега и све грађане Србије од неправедне оптужнице коју је Хашки трибунал поднео против Слободана Милошевића. Покушали су на све начине да га ућуткају, да му не дозволе да говори, а издајничка телевизија Б92 имала је стално сметње у преносу када год би истина претила да уништи и да тучемо легло хашког казамата. Нашу историју и нашу истину др Војислав Шешељ је успео да преточи у ову књигу, а да је тако споменућу да је на страни сто осамнаест наведено моје порекло и моје име. Ја, Сулејман Спахо, муслиман, постајем радикал захваљујући др Војиславу Шешељу. Бити пријатељ др Војислава Шешеља је дика сваког

грађанина Србије, јер је у друштву великог хероја овог тешког времена за наш народ и за нашу отаџбину. Испуњен сам срећом и поносом, али и жељом, да се борим за идеје Српске радикалне странке. Сигуран сам да то желе, као што каже др Војислава Шешељ у својој књизи, и Роми, Мађари, Словаци, Бугари, Горанци, а и они Албанци који нису затровани идејом отимања туђег и убијањем невиних, као и сви грађани Србије, који сматрају Србију својом државом. Др Војислав Шешељ је на најбољи начин искористио Хашки трибунал да целом свету приближи идеју о Великој Србији и њеној вековној борби за слободу. На страни сто двадесет један, он објашњава проблеме Косова и Метохије, који трају више од триста година. Иако стално ометан од стране судија, др Војислав Шешељ је одржао час историје белосветским незналицама. Наравно, то је урадио у име одбране Србије и покојног Слободана Милошевића, трудећи се да њеним херојима, као што је господин Милошевић, обезбеди опстанак и будућност, а то је и учинио. Господо, ово је књига за цео свет и ако би је прочитали они који нас нападају и мрзе, можда би схватили да чине невиђено зло, невиђен злочин, признали би да су помагали Америци у настојању да пороби Србију и цео свет. И оно што је у књизи изнео др Војислав Шешељ, чини сведочанство права и истине, а у то ће се уверити свако ко прочита књигу др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. И на крају, као Србин муслиманске вероисповести, поручујем генералу Младићу да се не преда. Колико год је бранио своју земљу, свој народ, толико је бранио и мене и моју породицу, и хиљаде муслимана који су остали да бране своја огњишта од муслиманских екстремиста. Српски јунак др Војислав Шешељ, одлазећи добровољно у Хаг, рекао је да после њега ниједан патриота из Србије не треба да се изручи Хашком трибуналу, јер иде он да их брани и одбрани од лажних оптужби хашког казамата. Живела Велика Србија, живео др Војислав Шешељ.

Проф. др Милета Поскурица: Браћо и сестре, поштоване патриоте, драго ми је, као што рекоше сви пре мене, да вас је толико ту, али знам да вас је зато толико, не само што је добра организација, већ што је полако сазрео осећај у народу где му је место; ви сте они који се не мире са тим да не знамо ни које су нам границе, ни колике су, ни у којој ћемо држави осванути. Ви се не мирите с тиме што је др Војислав Шешељ у Хагу. Ви се не мирите са чињеницом да је више од петсто година робије пресуђено Србима, да их је већ десеторо мртвих. Много је тога са чим се ви не мирите. Ви нећете никада седети када се минутом ћутања некоме одаје пошта. Ви сте ти који ће поштовати веру и онога ко православно није оријентисан. Ви ћете поштовати све оне који поштују вас и овде сте данас на промоцији књиге која говори о ономе што свако нормалан жели да чује, о људској борби за истину, правду, за врхунске политичке идеале. О томе се може говорити на најразличитије начине, о томе се може и ћутањем много рећи. Ми смо вечерас ту да вам кажемо само део оних најзанимљивијих сегмената, јер су два велика јунака, за кратко време, учинили много да се у главама интелектуалаца света, па и неким нашим, главама које другачије мисле, промени слике о Србији којој је западна алијанса учинила много зла. Пркосно је др Војислав Шешељ, вешто навођен постављеним питањима Слободана Милошевића, као да су се за то спремали недељама, месецима износио историјске чињенице. Иако су добар део живота провели у узајамним неслагањима, око националних питања су се увек слагали. Када се око тога нису слагали, нису били заједно. Поново, и коначно су се здружили и коначно биолошки раздружили у Хагу, говорећи опет о националном питању, о борби за правду, о борби за истину, о борби за слободу.

Пет векова смо провели под Турцима и сачували смо државу, сачуваћемо и неку српску државу, за коју су пре мање од 100 година и западне велможе, западне силе и западни интелектуалци рекли да Србију треба треба наградити – Великом Србијом. Србија је заслужила да буде узор народима за оно што је пружио у отпору Аустроугарској, пре тога турској империји. Дакле, ми ћемо остати на том задатку и помагати и проф. др Војиславу Шешељу и свима онима који су дали живот за слободу Србије, правду, истину политичке идеале. Помагаћемо на најразличитије начине а и ово је један од начина. Др Шешељ је већ ушао у историју и својим делима, а ми смо ту да се боримо да се његови и наши политички идеали остваре. Живео др Војислав Шешељ. Живела Велика Србија.

Водитељ: Заборавила сам да кажем да Хашки трибунал има једну добру страну. Тамо се коначно видело ко је вера, а ко је невера српскога рода, али о томе и о последњим догађајима наш гост, новинар и публициста, господин Душан Пајић,

Душан Пајић: Поштовани пријатељи, почетак сведочења др Војислава Шешеља, као сведока одбране Слободана Милошевића, затекао ме у Сарајеву. Једна од обавеза, коју сам преузео приликом одласка у Сарајево, била је и та да једном од блиских пријатеља и дугогодишњих сарадника проф. Шешеља, извадим крштеницу у православној цркви, пошто је рођен у Сарајеву. Када сам отишао у цркву, жена која је тамо радила брзо је пронашла књигу и Шешељевих и пронашла ми име које ми је било потребно. Међутим, са жаљењем ми је саопштила да неће моћи да ми да крштеницу уз образложење да је председник, домаћин те цркве, отишао пре пола сата у Соколац, зато што има заказан сусрет са митрополитом босанским Николајем. Ја сам узалуд покушавао да јој објасним колико ми је стало да крштеницу добијем, а она ми је рекла да дођем следећег дана. Ја сам јој објашњавао да морам да се вратим, да следећег јутра треба да будем у Бањалуци, да не могу да дођем други пут, међутим није помагало ништа. У међувремену, почели смо разговор о неким ратним и поратним темама и дошли до тога како је њима у Сарајеву, почели смо причу о Хашком трибуналу, и она је почела да проклиње ове наше издајнике који продадоше Војислава Шешеља и Слободана Милошевића, „онако паметне људе“. Ја сам то искористио и рекао јој у поверењу да је то крштеница за једног блиског пријатеља Војислава Шешеља. Она ме погледала, ушла у једну просторију, видео сам кроз стакло да телефонира, изашла је и рекла: „Господине, сачекајте, свештеник је рекао да ће се вратити за двадесет минута“. Када је дошао свештеник, јавила су се још два проблема. Година рођења која је писала у књизи крштених и година рођења коју сам ја имао на папиру нису се слагале, а није се слагало ни једно слово у презимену. Међутим, када сам објаснио о чему се ради, свештеник се прекрстио и записао тражене податке. Када сам му се захвалио због тога што је учинио, он је одговорио: „Господине, немојте се љутити, ово није због вас, ово је због оног човека у Хагу, који се онако пркосно бори против српских душмана, који се жртвује за слободу народа. Оно што господин Шешељ демонстрира у Хагу, то је показивање једне од највећих хришћанских врлина. Врлина спремности да се жртвујеш за другог за ближњег свог“.

Тих неколико дана, колико сам провео у Сарајеву, ниједан разговор није могао да протекне без разговора о хашком процесу, сведочењу Војислава Шешеља. Ти људи су били свесни да Војислав Шешељ тамо не брани себе, него да брани Слободана Милошевића и да брани Србију и због тога је код њих изазивао велико поштовање. Међутим, колико год то било нормално и очекивано, то је опет за мене било изненађење, сведочење Војислава Шешеља изазвало је велико интересовање и код муслимана. Ја сам тих дана, пословно, обилазио многе сарајевске редакције и нисам нигде ушао, а да на телевизијском екрану није био пренос хашког процеса; апсолутно нигде. Када сам разговарао са власником антикварнице, која се налази близу пијаце Маркале, због чега влада такво интересовање, он је рекао: „Постоје три разлога. Ово што се дешава у Хагу је тешко пропустити, за сваког оног, кога занима шта се у ствари догађало овде у протеклих десет година. Пропустити ово што се дешава у Хагу је исто као пропустити када играју Челси и Реал Мадрид. С једне стране имамо Слободана Милошевића и Војислава Шешеља, а са друге стране хашку машинерију. Други је разлог зато што је Војислав Шешељ наш Сарајлија и трећи разлог зато што је он први Србин који се појавио пред Хашким трибуналом који се не посипа пепелом, који се не брани, који се не понаша понизно, него их напада.“

Следећег јутра освануо сам у Бањалуци. Да вам кажем, можда ће неке изгледати да претерујем, али вјерујте ми да је било потребно сат времена, да човек осјети да је у главном граду Републике Српске владала, ја сам то назвао, Шешељева манија. Једноставно, људи се нису...Знате кад се људи сретну на улици, кад се поздрављају, питају за породицу...сада су ти поздрави замењени са: „Да ли гледао Шешеља?“, „Гледаш ли данас Шешеља?“, „Јеси ли чуо шта је изјавио Шешељ?“. Слично као у Сарајеву, и овде сам био по редакцијама, пошто сам ишао послом због штампања неке моје књиге... Свуда иста слика, главна тема и главни призор на телевизији сведочење Војислава Шешеља, једна сјајна лекција из

патриотизма, из политичке вештине, једна сјајна лекција о српској историји, лекција о узроку и карактеру ратова који су вођени на простору балкона од 1991. до 1999. године. Оно што је Србе подједнако одушевљавало то су чињенице којима Војислав Шешељ, као кулу од карата, руши једну по једну тачку хашке оптужницу, али још више оно што сам поменуо на почетку; начин на који он то ради, практично систематски и немилосрдно. За разлику од других Срба, који су трпели увреде Џефрија Најса и осталих хашких тужилаца и судија, Војислав Шешељ је први Србин који је отворено узвраћао ударац. На сваку увреду он је узвраћао дуплом увредом.

И да се вратим на онај разговор у Сарајеву, из следећег разлога. Приликом разговора са овим човеком којег сам поменуо, не бих му поменуо назив књижаре, да човек не би имао проблема, разговарали смо о томе да они Војислава Шешеља у Хашком трибуналу, између осталог, оптужују и због тога што је он ширио говор мржње, што је својим говорима, које је држао, изазивао рат. Он ми је дао неколико новина које су излазиле прије рата у Сарајеву. Ја ћу сада из једних од тих новина да вам прочитам текст, с тим да вас упозорим да је новина изашла у октобру мјесецу 1991. године. Значи, кад у Босни и Херцеговини није било рата ни на видуку. Новина је излазила у тиражу од педесет хиљада примерака, могла се купити чак и у Београду. Сада ћу вам прочитати, да видите ко је у ствари ширио мржњу и да видите да је оно што је причао Војислав Шешељ, мало ћу можда претерати ако кажем прича за малу дјецу у односу на ово шта су неки људи писали, причали за разлику од њега, против кога је подигнута оптужница, њих за ово нико не терети. Каже овако: „Шта са Србима у исламској Републици Босни и Херцеговини. Приближава се дан када ће доћи до најављеног проглашења исламске Републике Босне и Херцеговине. Тај датум, за који куца срце сваког босанско-херцеговачког муслимана и муслимана из Санџака је, како је већ одавно познато, 31. децембар ове године. Како су неке назнаке показале, могло би доћи до противљења босанско-херцеговачких Срба овом повијесном догађају. С тим у спрези, подузете су неке мјере, како би се примениле уколико српско становништво Босне и Херцеговине не буде сагласно са овом идејом. 1) Сваки појединац Србин мора бити свјестан одговорности цјелокупног српског народа за његове неконтролисане поступке. Казна за учињена злодјела биће колективне. За једну срушену муслиманску кућу, биће срушено десет српских. За једног мртвог муслимана биће убијано сто Срба. За једног рањеног муслимана, овисно о тежини ране, десет до педесет Срба. 2) Сви Срби раде радно време по дванест сахати на дан, плате су им сразмерне лојалности свих запослених и по правилу су мање тридесет посто од плата муслимана на истом радном месту. 3) Срби имају права првенства код отпуштања вишка радника. 4) Срби не могу посећивати све јавне установе без посебних пропусница. 5) Срби храну добијају на картице и то у продавницама које ће радити само за њих. 6) Срби немају националних странака, а ако не буду поштовали правила политичког живота, на њих ће се примењивати правила ... 7) У исламској Републици, Србима се не одузима право производње алкохола, али муслимани имају право да користе шеријат за све становнике државе, а посебно за Србе. 8) Срби су равноправни са муслиманима уколико добровољно пређу на прадедовску вјеру ислам. Никад нико нема право повлачити њихово претходно стање живљења, јер нису они криви што су Срби. Ниједна генерација не може одговарати за поступак претходне или неких других које су јој претходиле. 9) Дobar Србин је жив и послушан Србин или мртав непослушан Србин“. Ја мислим да после овога није потребно говорити колико је оптужба против Војислава Шешеља бесмислена. Мислим да је овде све речено.

Момир Лазих: Помаже бог, браћо Срби. Ја сам имао ту част да сам у Хагу један дан био предмет разговора с обзиром да сам човек који је деведесетих година, када су почела та зверства у Хрватској, пошто сам живео у Карловцу, одмах кренуо у одбрану свог народа и врло брзо ухапшен. О томе нећу да вам говорим, јер је то уписано и записано, а хоћу да вам кажем једну ствар на коју ме је сада подстакао мој пријатељ Спахо. Радован Караџић и Ратко Младић не смеју се никада предати, а могу их ухватити у шумици изнад Јајца. У Хагу је довољан само један, а тај један је проф. др Војислав Шешељ који је отишао добровољно. Све оптужбе против проф. др Војислава Шешеља писали су бандити који су дошли на власт 2000. године. Ниједну оптужбу нису написали представници Хашког трибунала. Дакле, писали су ови

који су 2000. године извршили пуч и који нису победили, него су парама Запада направили највећу катастрофу у историји српског народа. Од светог Саве до данас не постоји власт која је више понизила српски народ, него све ове од двехиљадите до ове Коштунице. Не зна се која је гора од које. Све од два оца и горе мајке. Е видите, у таквој једној ситуацији, кад један човек одлази добровољно и предаје се, он брани оне најелементарније, најљудскије, најпоштеније односе који припадају једном народу и једној земљи. Тамо се брани част, тамо се брани слобода, тамо се брани Косово, тамо се брани Република Српска Крајина, тамо се брани Република Српска, тамо се брани сваки Србин који живи ма где на кугли земаљској. То је могао и то ради само један човек проф. др Војислав Шешељ. Шта је Хаг господо? Хаг је ватиканско-масонска скаламерија. Ја ћу вам рећи један податак, пошто се дуго година бавим глобализацијом. Реган се, 1982. године, тајно састао у Ватикану са тадашњим папом Војтилом, једним од највећих убица модерног свијета. Тамо је све закувано. Тамо је тачно договорено све шта ће се десити на овим просторима до данашњег дана, кад је у поход, још давне 1776. године, кренуо пут глобализације.

Овај простор њима смета из два разлога, а то Шешељ одлично зна. Ово је простор где се треба припремити за одлучну битку за Русију, а шта је у Русији? Огромне количине су тамо боксита, нафте, злата и једне специјалне легуре, то зна мој пријатељ генерал, која је врло значајна за војну индустрију. Дакле, све је то тамо и због тога треба доћи. Према томе, ово подручје треба да буде транзиција. Демократија је реч демонска. Демократија је једна реч у којој је све оно што убија право једног човека на живот, јер му неко то одузима. Постоји само право на слободу онолико колико је човек својим радом добије. Овде тога нема. Овде више нема слободе, овде више нема посла, овде је све продано, овде је све разрушено, нема војске, нема полиције, а ових дана Уједињене нације наоружавају војску на Косову. Овог тренутка они располажу са осамдесет хиљада најелитнијих војника, а нико не поставља питање председнику наше земље, чини ми се да се зове Борис Тадић, који је уништио нашу војску. Ја сам рекао, у једној телевизијској емисији, радно место које ја му ја нудим је да буде управник болнице Лаза Лазаревић, а да му први пацијент буде Вук Драшковић. Одлично би се слагали. Они су Шешељу све то сместили, јер су знали ако Воја остане овде, неће транзиција бити онаква како је они спроведе. То се овде ради под великим демократом Војиславом Коштуницом.

Косово је врло тешка ствар. Када је Томислав Николић рекао уколико нам узму Косово прогласићемо окупацију, ко се највише уплашио? Па, ови наши издајници су се највише уплашили. Зато што праве „диллове“ како да га продају. Косово могу да отму, али онај који потпише издају Косова, тога више неће бити. Тако се из Хага бори Шешељ. Он је својим сјајним интерпретацијама бранио истину, бранио част, бранио овај рат. Није он тамо отишао да би бранио Слободана Милошевића и себе, он је тамо отишао због Срба и Србије. Управо ових дана ми правимо један велики симпозијум међународног карактера, о Хашком трибуналу. Припреме се већ врше за нападе на друге земље Сирију, на Иран. Ускоро ће катаклизму да пролазе многе земље, као што пролазимо ми, а то Шешељ управо показује и отвара очи тој једној планетарној истини, која у том глобалном возу мора да јој се покаже и мора им се стати на пут. Ја сам један од последњих који је био у Ираку. Знате шта је Шешељ у Ираку? Он је идол за ирачки народ, они се у њега заклинју. Али, погледајте шта се десило у Ираку. Грађански рат. Они ће и овде то покушати.

Наш председник Тадић говори о двије Србије. Једна је демократска, а друга је радикална. Она која брани слободу и истину, правду, која брани Косово, која не да Војводину, која не да Републику Српску, која се никада неће одрећи Републике Српске Крајне, никада Карловца и Карлобага, то је та радикална, то је та у којој треба да живе наша деца, да живе мирно, да се радују са свијетом и да воле своју отаџбину. А која је друга, она издајничка, она о којој говори Шешељ бранећи истину тамо, то је та подла, гологузаста, како то каже Момир Војводић, то је та доларска која је изгубила све и не преостаје јој ништа него да једног дана голих гаћа, кад дође на ред и она остане поражена. Знате, кад је паша долазио у Ниш и није могао да уђе у њега, то знају боље моји пријатељи овде. И нађе једног Србина. Каже: „Ево ти ових десет кеса злата, отвори ми ове капије“, отвори он капије, узме паре. Унутра седи паша, дувани. Пита га:

„Шта то радиш паша?“. „Правим вешала“, „А, за кога?“, пита Србин. „Па, за тебе црни сине, кад си ти издао свој народ издаћеш и мене“.

Војислав Шешељ је човјек који је својим одласком у Хаг одбранио и брани част овог народа. Ја вам кажем, ја сам у комуникацији с њим, али бих сада више волео да га овде вратим него не знам шта друго на свету. А, ови не смеју да га приме, знате зашто? Зато што их више неће бити. Ту је цели проблем. Ја сам члан Српске радикалне странке и остаћу док сам жив, и ја и моја деца, али морам да вам кажем – треба више оваквих скупова, више отворених очију. Ја сам једном приликом рекао, ови млади, ће врло брзо срушити Хаг, народ ће прогледати. И завршићу једном својом антологијском песмом ово своје казивање, која се зове „Издаја“: „Кад брат брата изда, камен од бола пуца, икона на зиду плаче, вукови слепи у вечери глувој, трагове своје потиру. Кад брат брата изда, урлик црвеног сунца у зеници ока прогори“. Живео проф. др Војислав Шешељ, живео Радован Караџић, живео генерал Младић и нека их хватају у шумици изнад Јајца.

Вјерица Радета: Браћо и сестре, даме и господо, драги пријатељи Војислава Шешеља. Прошле су већ три године од када је председник српских радикала добровољно отишао у Хаг. И њима тамо, у хашком казамату, очигледно не пада напамет да отпочну са суђењем поводом оне шупље и правно непотковане оптужнице против Војислава Шешеља. И управо на тај начин, на најгрубљи могући начин, у ствари, крше се основна људска права нашег председника и покушавају, вероватно, тако да униште тај пркосни, јуначки дух Војислава Шешеља. Понашају се потпуно супротно свим до сада познатим и признатим правним начелима, признатим међународним актима о људским правима. И шта наш председник тамо ради? Он припрема своју одбрану и ево, за више од три године у Хагу, настало је и досад објављено четрнаест књига, две су данас изашле из штампе, а три су у припреми. Дакле, све су то књиге пуне докумената, пуне чињеница од изузетне важности и правничке, и историјске, и филозофске. Ми данас говоримо о књизи „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Сваки пут кад говорим на оваквим промоцијама, морам пре свега да кажем да ту књигу не могу да представљам како је уобичајено да се говори о некој књизи, да се преприча шта тамо пише, да се евентуално издвоји неки део као посебно значајан.

Када је ова књига у питању, то једноставно није могуће. Зато је ја свима вама топло препоручујем, да је имате у вашим кућама, да је прочитате и да вам буде при руци, када сте у неком посебно тешком расположењу, када вас ухвати туга зато што постанете у неком моменту, а свима нам се то дешава, свесни у каквој ми то Србији живимо. Када схватите да живимо у Србији коју су спремни да продају они који њом данас владају. И председник Републике, и потпредседник Владе, и министар војни, и министар спољних послова. Сви се играју Србијом и сви се играју судбинама свих нас. Зато кажем да у таквим тренуцима погледате бар један део онога што је Војислав Шешељ сведочио у хашком казамату у процесу Слободана Милошевића, и да видите како је ова књига у стању да поврати оптимизам, да поврати веру да још увек постоје у овој Србији људи који су спремни да за своју отаџбину дају живот. Војислав је то рекао Најсу у току овог сведочења, у оној својој чувеној реченици: „Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати. Ја се ње никада нећу одрећи, па макар и свој живот завршио у Хагу“. Овако може да говори само српски јунак, само човек попут Војислава Шешеља. Његово сведочење је заиста карактеристично, пре свега, по томе колико је он пута у току сведочења био несебичан, колико је заборавио све оно што је као опозициони политичар доживљавао и преживљавао у току владавине Слободана Милошевића. Заборавио је и гњилански затвор и Централни затвор у Београду, заборавио је зато што је било јасно да је Слободан Милошевић у Хагу бранио Србију и српске националне интересе. А када год неко брани Србију и брани српске националне интересе има искреног пријатеља у Војиславу Шешељу, наравно, и у свим српским радикалима. Ми смо то показали и после смрти Слободана Милошевића, када се обрукала Влада Војислава Коштунице, када се обрукао Борис Тадић и онај несрећни Ненад Богдановић, који се понашао као да му је тата тестаментом оставио Београд, па он може да

процењује ко може да се сахрани у Алеји великана, а ко не може. Нисмо ми ни очекивали да ће они другачије да се понашају. Највише су се обруkali Милошевићеви социјалисти.

Ова књига је подељена у четири целине. У првом делу је друга неизмењена оптужница против Слободана Милошевића, у другом делу је пренето комплетно сведочење од оног јутра и од оног поздрава које ће се у Србији дуго препричавати а подсетићу вас на оно „Добро јутро господине Шешељ, добро јутро господине Милошевић“ дакле од тог поздрава до краја сведочења свака реч је записана у овој књизи. Ту је и трећи део где су пренета мишљења и ставови неких људи, који су за Соросеву телевизију Б92 говорила да би својим изјавама умањили значај Шешељевог сведочења. То су познати србомрски који су, нажалост, Срби, али Србију не воле, раде све против српских националних интереса за шачице неких долара и евра које добијају, то су оне разне Соње Бисерко, Наташе Кандић итд. Дакле, и то је пренето у овој књизи. А у последњем, четвртом делу пренети су ставови јавних личности из Србије о сведочењу.

Зашто је ово битно? Ова два последња дела који су наравно саставни део књиге, које је захтевао аутор проф. др Војислав Шешељ, управо говоре о томе колико је Војислав Шешељ истински демократа. Не као ови о којима је Момир Лазић говорио, него заиста истински демократа који је тражио од нашег тима, који му помаже у припремању одбране, да ни случајно из књиге не избацимо нечије мишљење и некога ко се не слаже са сведочењем, ко се не слаже са политиком Српске радикалне странке, ко мисли да је Србима место у Хагу, и видећете у овој књизи има и таквих мишљења. Дакле, Војислав Шешељ никада није инсистирао, да се о њему говори и пише само позитивно, али је инсистирао, да се пренесе све што се каже и о њему и о политици Српске радикалне странке. Последица тога је ово што данас имамо у овој сали, што имамо у свакој сали широм Србије, где представљамо ову књигу Војислава Шешеља и верујте није једино ова сала у Лапову премала да прими све оне који желе да нас чују, не зато што смо много паметни и много лепо, него што знају да на овај начин остварују контакт са председником српских радикала. Зашто је господин Војислав Шешељ у Хагу? Сви ви знате, Војислав Шешељ је у Хагу зато што су тада Зоран Ђинђић, а помогли су му Горан Свилановић и Небојша Човић, мислили да ако Шешељ остане у Србији, да њима неће бити места у Србији. Били су у праву, али су у једном, на срећу Србије и хвала Богу, били у криву. Они су очекивали када Војислав оде у Хаг, да ће уништити Српску радикалну странку, али су имали погрешну процену. Војислав Шешељ је иза себе оставио јаку и стабилну странку. Када је он одлазио у Хаг било нас је 250.000, данас нас је преко 400.000 хиљада. Надам се скором доласку и повратку Војислава Шешеља у Србију, и надам се да ће га дочекати пола милиона његових радикала и више милиона присталица његове политике и политике Српске радикалне странке. Хвала вам.

Водитељ: Наш наредни гост је народни посланик и председник Координационог одбора Српске радикалне странке за Косово и Метохију, господин Љубомир Краговић.

Љубомир Краговић: Браћо и сестре, даме и господо, долазим са Косова и Метохије, која је заправо већ седам година под окупацијом. Књига Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је један историјски документ који треба да има свака српска кућа, сваки српски домаћин треба да набави ову књигу, како би била приступачна његовој породици да је прочитају и да виде једну херојску одбрану, једну дивовску одбрану и борбу Војислава Шешеља и Слободана Милошевића против хашке инквизиције. У овој књизи, која треба да служи као пример српским поколењима, проф. Војислав Шешељ је својом вештином, својом снагом, својим аргументима и чињеницама разбио Хашки трибунал. У појединим тренуцима, док је бранио Слободана Милошевића, не само да је бранио Србију и српски народ, него је оно за шта су оптуживали Слободана Милошевића он прихватио на себе, на своја плећа. Оптужили су Милошевића за идеју Велике Србије, а он је рекао да Слободан Милошевић никада није био за Велику Србију, то је човек који се борио за Југославију. Он је хтео да сачува Југославију, а ја сам тај који се бори за Велику Србију, и једина политичка странка која ће постојати у Србији све док постоји идеја о Великој Србији је Српска радикална странка.

Војислав Шешељ је у казамату, а зликовци се шетају по Косову. То је још један доказ у каквом времену живи Србија, под притиском Европе и Америке, тог новог светског поретка, чији је план да униште Србију, да униште српски народ и српског домаћина. Али, имамо пример проф. др Војислава Шешеља, како се треба супротставити том новом светском поретку, како се супротставити глобализму, како да заштитимо интересе Срба, српског домаћина и државе Србије. У последње време скоро сваки викенд путујем по српским енклавама. Прошлог викенда обишао сам села Војвође и Граце, који живе у изузетно тешким условима. У Србији се живи тешко, али на Косову много, много теже. Неки кажу стиже им помоћ, не треба њима помоћ у храни и одећи, њима треба слобода. Питају ме, посланиче кад ће нама слобода да дође, а ја им кажем, слобода ће доћи, браћо и сестре, стрпимо се још мало. Слобода ће доћи оног дана када проф. др Војислав Шешељ, на белом коњу, дође у Србију. Живео проф. др Војислав Шешељ, живела Велика Србија.

Водитељ: И да вам представим још једног вечерашњег госта, то је проф. др Иван Топаловић, редовни професор Правног факултета у Крагујевцу.

Иван Топаловић: Даме и господо, сведочење мог колеге, проф. др Војислава Шешеља, постаће забележено у аналима међународног судства као један од ретких процеса, где се оптужени претворио у тужиоца. Својим бриљантним сналажењем у немогућим ситуацијама, као сведок са Слободаном Милошевићем, доводио је Тужилаштво у тешку ситуацију. У једном тренутку је господин Робинсон питао па господине Најс, шта сте ви желели. Ја сам имао прилику да наступим у случају Слободана Милошевића у Хашком трибуналу између 20. и 30. априла. Ситуација је тамо таква да само горчину могу да изразим са ове говорнице. Тамо их страшно понижавају у Трибуналу. Знате колико морате да будете чврсти, да имате идеју да не бисте поклекли. У Хашком трибуналу су се на затвореницима примењивале мере које не остављају трагове али боле. На пример, играју фудбал, један Србин а један Хрват, против једног Србина и једног муслимана, и кад је резултат рецимо 3:1, судија суди два пенала да би резултат био нерешен, и онда каже сад се помирите да вас ми научимо како да живите заједно. У једној фази су им давали доручак, ручак и вечеру заједно, ујутру у 7 часова, па кад су то сервирали одједном, људи узимају оно што треба за ручак за доручак, да би направили целокупну пометњу себи у глави и у свом наступу, и да би их тотално дискредитовали. Колега Тома Фила ми је причао да је затекао Душка Тадића, са огромним отоком на глави, уз објашњење да је то случајно урадио. Али, у Хагу ништа није случајно. Зато је веома битно да Ратко Младић не оде у Хаг.

Ја сам један од оних који су написали тужбу против НАТО-а и однео је, 2. јануара 2000. године, у Међународни суд правде у Хагу. Знате које сам задовољство имао да гледам представнике 10 најмоћнијих земаља који су били уплашени јер су аргументи на нашој страни били много, много јаки и кад правни саветник каже па зашто сте тужили нас, ми смо имали само два авиона у НАТО-у, ја кажем, е управо за та два авиона.

Кад је на власт дошао Војислав Коштуница одмах су тражили да буду примљени у чланство Уједињених нација, без икакве потребе, јер ми смо већ били чланица УН. Али, ту је била замка. Ми смо требали да поднесемо захтев за пријем у чланство УН, да би се НАТО ослободио оптужбе. И кад сам, у свом допису, упозорио Коштуницу које су последице, он ми није одговорио. Надам се да ће Војислав Коштуница, због тога што је тражио пријем у чланство УН без одлуке Скупштине и без одлуке Владе, а што је морао по Уставу, једном одговорати.

Зашто је битно да Ратко Младић не оде у Хаг и да нико не буде осуђен за геноцид са ове стране Дрине. Целокупна оптужба пред Међународним судом правде, своди се само на једно, да је Србија помагала Републику Српску да почини геноцид и све су припремили, али им је Милошевић умро неколико месеци раније него што су планирали. Знао сам да ће се после смрти Слободана Милошевића, појачати притисци да се ухвати генерал Ратко Младић. Шта мислите, због чега су тражили уверење о његовом пензионисању, његов досије, да се види да је пензионисан у Београду, да се види да је био

официр ЈНА и да на основу тога Међународни суд правде пресуди у случају Босне и Херцеговине против Савезне Републике Југославије, да нас осуде за геноцид, што нису учинили ни Немачкој у Нирнбергу, ни Јапану у Токију. Босна тражи између 40 и 100 милијарди долара, које ми никада не можемо да отплатимо. Зато је битно да они не буду ухапшени и осуђени. Али ова власт у земљи не размишља уопште о последицама. Ја сам највише љут на моје колеге, професоре, интелектуалце, који ме често питају зашто наступаш национално, није сад тренутак, остани по страни. Па господо, ако српски интелектуалци остану по страни, ко ће водити овај народ. На сву срећу, ту је Српска радикална странка. Она је задужила генерације које долазе.

Водитељ: Госпођица Наташа Јовановић, народни посланик и председник тима за одбрану др Војислава Шешеља.

Наташа Јовановић: Браћо Срби и сестре Српкиње, кажу статистички подаци, а ја сам уверена апсолутно да лажу, да је Лапово варош. Мислим да је Лапово град, да је Лапово једна од најмањих општина у Србији. И кад погледате да је у нешто више од 10.000 становника, осам и нешто више одсто бирача, помислите да је тако. Али, вечерас је, а то морају да знају и они неспособни што воде општину Лапово, а и сви они који ће имати прилику да је воде, да је Лапово данас центар окупљања српских патриота. Проф. др Војислав Шешељ је вечерас овде са нама. Први пут сам дошла са војводом, проф. др Војиславом Шешељем у ову салу, вама у Лапову и грађанима Србије. Мислим да је то било негде почетком марта месеца 1993. године, када се увелико водила и борба за опстанак западних српских земаља, када сам због Венс- Овеновог плана видела ваша забринута лица. Сећам се шта вам је тада поручио проф. др Војислав Шешељ – да ће он лично, и Српска радикална странка коју предводи, да бране и да одбране српски национални интерес, и да ће за то да се бори до последњег даха. Ми смо знали, браћо Срби и сестре Српкиње, да ће војвода Шешељ, који је први пут дошао у Лапово 8. августа 1990. године, када је регрутовао младе четнике, тада 18. годишњег Златка Радића да учини све, пошто је кренуо да обнавља оно што је највредније у нашем народу, у нашој историји. Кренули смо, заједно са њим, да се боримо за заштиту српских националних интереса за будуће генерације. Проф. др Војислав Шешељ је, када је основан овај ад хок трибунал, хашка инквизиција као продужена рука свих сецесионистичких, сепаратистичких, и пре свега геноцидних наступа усташа и муслимана, који су починили злодела у западним српским земљама према Србима, рекао да ако икада буде подигнута оптужница против њега да ће он да оде тамо и да ће да их докрајчи, да ће да их победи и да ће потпуно да разобличи природу тог суда. То је суд у коме данас Срби највише страдају, јер их највише има у хашком казамату и основан је да би се само нама судило. И није нимало случајно, браћо Срби и сестре Српкиње што су се наша браћа у Руској државној Думи, одмах по убиству Слободана Милошевића донели декларацију којом траже да се укине та данас најмонструознија политичка творевина, хашки казамат. Када смо 4. фебруара у Крагујевцу, у препуној Дворани дома синдиката, одржали промоцију ове књиге о сведочењу проф. др Војислава Шешеља у хашком процесу који се водио против сада већ покојног Слободана Милошевића, ми смо сви тада поручили Слободану Милошевићу, а нарочито нашем председнику, да тим темпом наставе и да се до краја боре за интерес српског народа и наше државе.

Браћо Срби и сестре Српкиње, и генерал Делић, који је био сведок одбране у процесу против бившег председника Србије и Савезне Републике Југославије, и сви ми који смо имали контакт са Слободаном Милошевићем, ни у најцрњим мислима нисмо могли да очекујемо да ће тако брзо да се заврши живот Слободана Милошевића, да ће мучки да га убију зликовци у хашком казамату. Нажалост, то се десило. Али, нисмо могли да верујемо да ће поједини људи, Борис Тадић и Војислав Коштуница, они који себе називају интелектуалцима, тако су се годинама представљали српском народу, тако да се односе према мртвом Слободану Милошевићу, а нарочито поједини из руководства његове Социјалистичке партије Србије. Ми смо часни људи, српске патриоте, српски националисти и то је најлепши осећај који негујемо у себи, а чему нас је учио др Војислав Шешељ. Али, у тим тренуцима у тих седам дана до сахране Слободана Милошевића, ми смо најчасније наступили и тај однос ће да цене и

чланови Социјалистичке партије Србије, и њихови симпатизери, и све патриоте у нашој земљи. Др Војислав Шешељ у својој поруци, коју је пред неколико стотина хиљада људи прочитао господин Вучић, јасно је поручио, да ће он до краја да победи Хашки трибунал, да ће да настави, односно када му отпочне процес, а мораће једнога дана, да се бори још већим жаром него што је то чинио са Милошевићем и да ће ту идеју слободе и победе над тим злом, које је данас у Хашком трибуналу, да наставе у Србији његови следбеници и милиони оних који имају данас поверење у Српску радикалну странку, у Томислава Николића, у народне посланике Српске радикалне странке, наше одборнике. Улизице и издајници из овог корпуса окупљеног око Бориса Тадића и Војислава Коштунице, мораће једнога дана да одговарају због онога што раде. Коштуници је Хашки трибунал раније био девета рупа на свирали, али данас му је прва, прва због тога што му је једини циљ да се додвори оном зликовцу Карли дел Понте. Једини циљ им је да ухвате генерала Младића. Видели сте како су се узбуркали јуче када сам са скупштинске говорнице рекла, пошто сам добила информацију да су ухапсили шурাকে Ратка Младића, рођену браћу његове супруге и његове даље рођаке, и женине рођаке, да је финансијска полиција упала и извршила пресију и притисак на његовог сина Дарка, да изда свог оца, а видели сте и реакцију председника Народне скупштине. Он каже, да те информације које имам треба да се провере, да би можда реаговао, видео би, не знам, и да не смем на такав начин да подижем прашину у јавности, само што ми није дао опомену. Вечерас је државна телевизија, путем те информације и онога што је после потврдила и сама супруга генерала Младића, позвала Дарка Младића и он је потврдио да је то, нажалост, истина. Да су његови ујаци привођени, да су хапшени, да су испитивани, да се на њега и његове чланове породице врши невероватан притисак. А пошто се данас нису огласили ни министар Јочић, ни Војислав Коштуница, поручујем им вечерас са овога места: „Немојте да се играте са тим, у Лапову нас има много, има нас још више у целој Србији и милиони Срба су против тога да се на такав начин јуре српски хероји, попут генерала Младића“. И, наравно, ми смо вечерас ту да поручимо: „Генерале, не предај се хашким неманима, зликовцима и наказама попут Карле дел Понте, Најса и Робинсона, наставиће успешно, у то сам сигурна, и докрајчити их председник наше странке проф. др Војислав Шешељ. Живео проф. др Војислав Шешељ наш војвода. Живела Велика Србија, живели браћо и сестре.

Водитељ: Замолила бих вас да поздравимо генерала Божидара Делића.

Божидар Делић: Браћо и сестре, даме и господо, ја сам са задовољством вечерас слушао, моје колеге радикале, а посебно сам срећан зато што је Лапово ноћас оволико велико, и оволико радикално велико. Сигурно да је пуно оних који у овој нашој Србији вечерас нису весели, који сутра неће бити весели када чују о чему се то у Лапову ноћас зборило. Ја ћу говорити као сведок одбране, о другом сведоку одбране и о његовој књизи. Ето, да вам кажем, да узмем себи ту слободу, ако бих ја уопште могао да говорим о величини какав је господин Војислав Шешељ. Могао бих да говорим и сатима, али гледаћу да кажем у најкраћем, да не понављам оно што су већ рекли моји претходници. Ја сам се припремао у Београду, када сам чуо прву информацију да треба да сведочи господин Шешељ. У том моменту око мене је било више адвоката, више људи који су већ годинама у Хагу и који бране друге наше мученике који се тамо налазе. Могу вам рећи да су сви они имали негативан став. Размишљали су која је то тежина за господина Шешеља, јер сведочећи у корист Милошевића, кажу они, отежаће себи и онда када он дође на ред. А то говорим због тога што су правни заступници Милошевића позвали још неке људе који су се некад налазили у Трибуналу, а данас се још увек налазе овде у Србији, на слободи и чека их, сада ових дана поновни одлазак у Хаг. Они су сви прихватили, сугестије својих адвоката, осим генерала Ојданића, нико није пристао да сведочи у одбрани господина Милошевића. То управо говори о величини господина Шешеља. Он ниједног момента није размишљао о томе да ли ће да сведочи или неће.

Ја нисам пуно путовао по свету, могу да вам кажем, а у Холандији сам био 63 дана. На око, то је једна лепа, срећена, модерна земља. Да јој позавидиш када видиш те аутопутеве, та чуда. Али да јој не позавидиш кад јој видиш људе. Тек сам онда схватио, колико је ова наша Србија лепа и какве људе ми овде имамо. Моје је мишљење да ми нисмо само овако наизглед лепа људи, сматрам да наш народ има и

пуно паметних људи. Али, сада нешто о самом сведочењу. Ја сам у Хагу могао отприлике око 30 сати да будем са господином Милошевићем, паралелно са мојим сведочењем, требао је да се припрема, у ствари да се господин Шешељ и господин Милошевић заједно припремају за наступ господина Шешеља. Више пута у току мог сведочења, господин Милошевић је тражио од Судског већа да му дозволи да се види са господином Шешељем и да утврде одређена питања. За све време мог првог тамо боравка, од 44 дана, они су се видели само два сата. Ја сам пратио и почетак сведочење господина Шешеља, сви заједно смо то пратили и видели смо брилијантни наступ две интелектуалне величине и громаде као да су све те године провели тамо у истој соби. То је оно што је било посебно задивљујуће, јер нико није ни знао ту чињеницу да њима тамо нису дозвољавали, готово ни да се виђају. На моју велику жалост, за све то време које сам провео у Хагу, ја нисам ниједном успео да видим господина Шешеља, јер је то било оно време његове вишемесечне изолације.

Тај Хаг господо, та вишеглава крвожедна аждаја, има своје главе по целом свету, а пуно их има и овде. После нашег митинга од 24. фебруара, позвали су ме из Хага и рекли, господине ви више нећете бити вештак против Шиптара, јер ви нисте напали само Тужилаштво него сте напали цео суд. Не жалим ја за тим, јер познато је како ће Шиптари проћи на том суду. Свих други, осим Срба, који се тамо појаве то је више форме ради. Али, каква је та институција, каква је та вишеглава аждаја, закључите по овоме – за последњих месец дана тамо су убијена два Србина. Један је дигао руку на себе, али је дигао руку на себе када је видио ком ђаволу је продао своју душу, а овог другог су убили. И одмах им је у Хагу зафалило српских глава, и одмах су ових дана позвали све ове који су се овде налазили на некаквој условној слободи до суђења, да се врате у Хаг. И ових дан у Хаг ће похрлити поново много наших српских глава. Али, надам се, што су вечерас рекли и моји претходници, да неке српске главе тамо никад неће видети. А ово што рече мој пријатељ Лазић за шуму код Јајца, па они су тек стигли до 2002. године, а данас је 2006. Мораће они, заједно са овим нашим домаћим, да обиђу изгледа много тих шума. Надам се да ће се у свему томе и загубити. Господин Шешељ је доминирао у том суду и ова његова књига је историја. Један од актера је убијен, али она је путоказ оним који ће поћи у Хаг како да бране оне друге српске главе. Свако ко се тамо спрема, морао би је прочитати, јер мирније ће сагледати каква је то институција, али ће сагледати и како се тамо човек патриота треба држати и понашати.

Ја се не жалим што више нећу ићи у Холандију, не жалим што нећу више видети ту институцију, жао ми је једино што нисам тамо могао да видим господина Шешеља, што нисам могао да му пренесем, хиљаде поздрава које сам носио из ове земље. Господин Шешељ је отишао тамо са задатком, а сваки задатак који је себи досад поставио он је и извршио. Надам се да ће и овај решити врло скоро. Ево, чујем да је она Флоренс отишла, сретан јој пут, а надам се да ће и они други, који носе власуље, или у једном или у другом правцу кренути. Хоћу да вам кажем, секирам се знајући каква је то институција, знајући да је већ тамо отишло много наших глава. Због тога се секирам и плашим. Господин Шешељ ће извршити свој задатак. Одлазећи тамо, он је и нама овде дао неке обавезе. На добром смо путу, сад нас је много више, на жал оних који су њега тамо спремили, него што су мислили да ће нас бити. И сваким даном нас је све више и више. Ми, господо, немамо ниједну институцију коју суверене државе имају. Вечерас је било говора, шта нам се ради са школством, тако нам је и са здравством, тако нам је са сваком институцијом у овој држави. Нападају нам и цркву, тешко можемо рећи да имамо и војску. Али Србија ипак може да каже да има нешто што је вредно а то су српски радикали. Мене је посебно, као војника, задивила дисциплина Српске радикалне странке и рекао сам моје место је са овим дисциплинованим људима и ми тако дисциплиновани направимо и здравство, и школство, и војску и све оно што треба овој Србији. Изабрали смо ми ипак за нашу заставу ову лепу главу војводе, наша застава има још и белу и црвену, али Србија никад није имала жуту боју. Жута боја мене људи асоцира на мјесто о чему је један савјетник једног нашег, да га сада не именујем, говорио ових дана. Значи, кад неко каже жута боја мене асоцира на оно што ми ових пролетњих дана морамо избацити на наше њиве, како би нам усеви били родни. И зато, даме и господо, прионимо ми на наш посао, као што је господин Шешељ прионуо на свој посао,

значи да раскрсти са тим судом. Прионимо и ми на посао, кренимо већ са припремама, доћи ће врло брзо и то време када треба да се пребројимо, али не да би се поделили на две Србије, на ону мирисну и на ову знојаву. Ја увек желим да припадам оној знојавој и радној Србији. Патриотској и домаћинској Србији, и такву Србију смо дужни да оставимо онима који долазе после нас, а никако да дамо могућност овима који је данас уништавају, да нас сутра проклињу наша деца, зашто смо их оставили у овој Србији, да буду робље неке глобалистичке немани која је решила да прогута цео свет па и Србију. Хвала вам.

Водитељ: Ја знам да овде вечерас нису само чланови и симпатизери Српске радикалне странке, али такође знам да има и оних који би волели да су вечерас били овде. Испричајте им како је изгледало шесто априлско вече у Лапову, на промоцији књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Хвала вам свима.

СЛОБОДА ШЕШЕЉУ!